

[Ellsabeth Arnold]

år fra afslutningen, var uddannelsesklippekortet brugt op, og at man så måtte gå over på åben uddannelse, fordi der ikke var mere uddannelse tilbage til én. Mener ministeren virkelig, at det skal forstås sådan? Kan det være rigtigt, at en enkelt uddannelsesinstitution skal prøve at analysere sit studentermateriale og sige: Nu har vi 3 næste år, der skal på åben uddannelse, for deres klippekort er løbet ud, vi har 10, som løber ud om 2 år, og 15, som løber ud om ½ år? Det kan da ikke være meningen. Det må da være sådan, at hvis man er begyndt på en uddannelse, som er et afsluttet hele, skal man også have tilbudet om at få den uddannelse i den periode, uddannelsesforløbet normalt tager. Åben uddannelse skal være forbeholdt dem, der har forladt systemet, men stadig væk ønsker at kunne tage en del af uddannelsesydelseerne på deltid med brugerbetaling.

Vi er meget skeptiske over for taxametersystemet, og vi kan ikke se, at det er forklaret særlig grundigt i redegørelsen, men vi siger mange tak for signalet om den flerårige fastlæggelse af rammerne. Hvis ministeren kommer med bare den mindste antydning af invitation til os om at deltage i forhandlinger om flerårige rammer for dette område, siger vi ja tak. Så vil vi komme, uanset på hvilket tidspunkt af døgnet ministeren inviterer os, det kan jeg godt love.

Jeg vil ikke sige så frygtelig meget om forskningen. Jeg synes, det afsnit, der er om forskningen, er tyndt, og jeg savner virkelig en god diskussion om, hvad der skal ligge i den ny forskeruddannelsesreform. Hvornår får vi et forslag til en forskeruddannelsesreform fra ministerens hånd, som vi i Folketinget kan om ikke tygge drøv på så i hvert fald læse på, forholde os til og diskutere i et politisk forum? Vi har disse forskellige forslag, som har været til høring, og som er fundet på Odense banegård, eller hvor de ellers kan være fundet, men der ligger faktisk ikke noget på nuværende tidspunkt på Folketingets bord. Kan vi ikke få det snart, så vi kan komme videre med arbejdet?

I den forbindelse vil jeg gerne sige, at man kunne få den mistanke, at ministeren var ved at frigøre forskningen fra uddannelsen. Den måde, man ifølge ministerens redegørelse skal budgettere på, er, at man skal bruge taxameterprincippet til at planlægge uddannelsen, og så skal man i øvrigt planlægge og budgettere

forskningen særskilt. Det kunne betyde, at man var ved at fjerne forskningen fra uddannelsen, og jeg vil gerne komplimentere den konservative ordfører, fordi hun så klart sagde, at De Konservative fortsat ønsker, at der skal være en tæt kobling mellem forskning og uddannelse på de videregående institutioner. Jeg vil gerne have, ministeren svarer på, om det også er hans opfattelse.

Lysholm Christensen (KRF):

Undervisningsministerens redegørelse om et åbent marked for videregående uddannelser er et spændende og visionært bidrag til debatten om de videregående uddannelser, og redegørelsen kan forhåbentlig også på visse punkter danne basis for lovgivning på området.

Jeg vil også gerne indledningsvis sige, at det er en fornøjelse at få sådan et skrift i hånden, som har en pæn layout og en pæn indbinding. Selvfølgelig kan en pæn indbinding somme tider skjule et dårligt indhold, men det synes jeg ikke man kan påstå i dette tilfælde.

Frihed, bevægelighed, åbenhed og effektivitet er bærende begreber i redegørelsen, og det er begreber, som vi i Kristeligt Folkeparti kan tilslutte os og finder væsentlige netop i forbindelse med dette område.

Det er på tide, at der bliver gjort op med 1970'ernes uddannelsestænkning. Med de krav, der stilles både nationalt og internationalt, må der lægges nye linjer i uddannelsespolitikken, og ministeren har her spillet ud med nogle visionære tanker, som vi synes er spændende og brugbare.

Vi skal også altid være opmærksom på at udnytte de økonomiske midler bedst muligt. Jeg synes, at vi er kommet langt de senere år. Vi får rent faktisk megen undervisning og uddannelse for kronerne, men der er givetvis områder, hvor der stadig væk kan hentes noget ind ved effektivisering og fleksibilitet.

Jeg skal knytte en enkelt kommentar til taxameterprincippet, der har været et nyttigt instrument til styring af institutionernes økonomi, og nu foreslås princippet videreført som en slags klippekort også for de studerende. Det kan der vel være god fornuft i til en vis grænse, men jeg ser alligevel, at der er to principper, som let vil komme til at kolliderer med hinanden. Man taler om bevægelighed og fleksibilitet, om, at man skal have mulighed for at skifte